



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1980/2024
28.01.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Милош Лончар, адвокат из ..., против туженог ЈП „Нуклеарни објекти Србије“ са седиштем у Београду, Винча, чији је пуномоћник Драган Тошић, адвокат из ..., ради поништаја решења и враћања на рад, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2132/22 од 18.01.2024. године, у седници одржаној 28.01.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2132/22 од 18.01.2024. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2132/22 од 18.01.2024. године, преиначена је пресуда Другог основног суда у Београду П1 127/21 од 18.03.2022. године, тако што је поништено као незаконито решење туженог од 23.08.2018. године којим је тужиљи отказан уговор о раду од 01.06.2010. године, обавезан тужени да тужиљу врати на рад, одбијен као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова парничног поступка и обавезан тужени да тужиљи на име накнаде трошкова првостепеног поступка исплати 121.500,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате и на име накнаде трошкова другостепеног поступка 33.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, из свих законских разлога.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011....10/2023, у даљем тексту: ЗПП), Врховни суд је оценио да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а у

поступку пред другостепеним судом нису учињене ни друге битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. ст. 1. и 2. ЗПП, због којих се ревизија може изјавити.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је била запослена код туженог на неодређено време од 01.06.2010. године, на радном месту „руководилац Одељења ...“. На рочишту одржаном 26.03.2018. године пред Вишим судом у Београду, у парници тужиле против туженог ради заштите од злостављања на раду, наложено је туженом да прибави најновији извод из АПР-а са подацима о законском заступнику туженог. Тужила је исто дана овластила адвоката Марију Халас-Радуловић да у њено име поднесе захтев АПР-у за брисање уписа личности в.д. директора туженог у регистар, по ком налогу је адвокат поступила, захтев потписала и потврдила својим печатом. Као подносилац захтева је означена тужила, руководилац Одељења ... код туженог. Решењем АПР-а од 28.03.2018. године одбачена је регистрациона пријава промене законског заступника туженог, јер је поднета од неовлашћеног лица. Побижаним решењем од 23.08.2018. године тужилји је отказан уговор о раду из разлога наведених у упозорењу о отказу уговора о раду од 08.06.2018. године, због повреде радне обавезе и непоштовања радне дисциплине, јер је тужила без овлашћења законског заступника туженог овластила адвокатску канцеларију „Радуловић“ да поднесе АПР-у захтев за брисање уписа података о законском заступнику туженог, чиме је прекорачила овлашћења из уговора о раду, због чега не може да настави рад код послодавца.

На овако утврђено чињенично стање, првостепени суд је применио материјално право из одредби члана 179. став 2. тачка 2. и члана 179. став 3. тачка 8. и члана 191. Закона о раду, члана 21. став 1. тачка 4. и члана 22. тачка 3. Уговора о раду од 01.06.2010. године, члана 46. и члана 52. ст. 1. и 2. Закона о јавним предузећима и члана 14. ст. 2. и 3. Статута туженог од 30.05.2017. године и тужбени захтев оценио неоснованим. Према датим разлозима, тужила је скривљено учинила повреду радне обавезе и непоштовање радне дисциплине, јер је самоиницијативно, без одлуке и посебног овлашћења директора и законског заступника туженог, као руководилац Одељења ... код туженог, у име и за рачун туженог поднела захтев АПР-у за промену података о законском заступнику туженог, на који начин је прекорачила границе уговорених овлашћења, тим пре што јој у поступку ради заштите од злостављања на раду није дат налог да прибави извод из АПР-а са подацима о законском заступнику туженог и да је као дипломирани правник са положеним правосудним испитом знала/морала знати да јој је за подношење таквог захтева требало посебно писано овлашћење законског заступника туженог, које у конкретном случају није имала.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и усвојио тужбени захтев након оцене да је првостепени суд из чињеница које је утврдио извео неправилан закључак о постојању других чињеница на којима је засновао пресуду.

По оцени Врховног суда, правилан је закључак другостепеног суда да се у радњама тужиле нису стекла обележја повреде радне обавезе и непоштовања радне дисциплине који су јој побижаним решењем стављени на терет, због чега није образован отказни разлог из члана 179. став 2. тач. 2. и члана 179. став 3. тачка 8. Закона о раду.

Наиме, да би отказ уговора о раду био законит због повреде радне обавезе потребно је да постоји противправна радња запосленог и његова кривица за ту радњу у степену намере или крајње непажње, а због непоштовања радне дисциплине да

запослени несавесно и неодговорно обавља послове на којима ради, услед чега не може да настави рад код послодавца.

У конкретном случају, тужилја је својеручно потписаним пуномоћјем овластила адвоката Марију Халас-Радуловић да поднесе Агенцији за привредне регистре захтев за брисање уписа личности в.д. директора туженог у регистру.

Одредбом члана 49. став 4. Закона о општем управном поступку прописано је да радње које пуномоћник предузме у границама пуномоћја имају правна дејства као да их је предузела странка.

У смислу цитиране законске одредбе, а супротно наводима ревизије, радња коју је пуномоћник тужилје предузео пред АПР-ом је управо предузета у име и за рачун тужилје као физичког лица и има дејство као да ју је предузела тужилја лично, као физичко потпуно пословно способно лице - странка у управном поступку, јер пуномоћје за предузимање те радње садржи само својеручан потпис тужилје као властодавца, а не и назначење да га тужилја издаје адвокату за предузимање радње у име и за рачун туженог, као овлашћени представник одређен општим актом туженог - правног лица, у смислу одредбе члана 47. став 2. Закона о општем управном поступку.

Следом наведеног, правилно је другостепени суд закључио да је тужилја у смислу члана 89. став 1. Закона о облигационим односима пуномоћјем овластила адвоката да у њено лично име, као физичког лица, поднесе захтев АПР-у, па супротно наводима ревизије, није било места примени одредби чл. 84-88. ЗОО које се односе на заступање правног лица. То што је у захтеву поднетом АПР-у, поред имена и презимена тужилје, као подносиоца захтева, пуномоћник тужилје навео и тужилјино радно место код туженог, не значи да је тужилја пуномоћје адвокату издала и захтев АПР-у поднела у име и за рачун туженог без дате саласности и овлашћења директора и законског заступника туженог, у ком случају би прекорачила овлашћења из уговора о раду и својом кривицом учинила повреду радне обавезе као законом прописан отказни разлог.

Ни осталим наводима ревизије се не доводи у сумњу правилност побијане пресуде. Одлука другостепеног суда заснована је на чињеничном стању утврђеном током првостепеног поступка из кога је другостепени суд извео другачији чињенично правни закључак и правилном применом одредаба материјалног права донео другачију одлуку од првостепеног суда, за коју су дати доволни и јасни разлози, које у свему као правилне прихвата и овај суд, па је на основу члана 414. став 1. ЗПП одлучено као у изреци.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић,с.р.**

**За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**